

и днесъ живѣе — и още говори само съ Бога. Надѣвамъ се, че наскоро ще проговори и съ околнитѣ си.

Като писателъ Йовковъ се явява пръвъ на второто поколѣние отъ българскитѣ писатели. Езикътъ му е живъ и чистъ, стилътъ му е изисканъ и великолепенъ. Четете Йовкова и слушате звънливи стада, пиете изворна вода, виждате наведени жетварки. Българската земя и войска — това сж двата основни елементи въ литературното съкровище на Йовкова. Много интересно е, че Йовковъ още въ самото начало при военнитѣ си разкази наблюдава и рисува селянина подъ шинела на войника. Самата война за войника е необходима работа, каквато е оранътъ, коситбата и вършитбата.

Йовковъ описва съ еднаква правдивостъ и нѣжностъ хората и домашния добитѣкъ, земята, пшеницата и цвѣтята. Зовътъ на Отца Паисия: „О, неразумни изроди, защо се срамувате да се наричате българи“ е добре известенъ; другата половина отъ неговото октровение не е известна. Отецъ Паисий казва: „българитѣ сж обладали и усвоили между гърцитѣ и римлянитѣ, най-добрата земя“. За тази истина досегашнитѣ поколѣния останаха кж-согледни, да не кажа слѣпи. Йовковъ е единъ отъ най-вѣрнитѣ апостоли на втората паисиевска истина.

Тази земя и тази селяния — тѣ се заслужаватъ, тѣ сж се избрали добре.